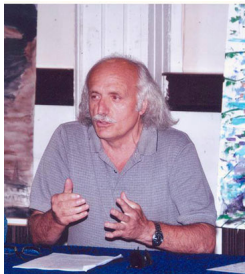

Бродам по мојата распарчена земја
Бродам
а пот ме облева и капка по капка
го натопува метежот на мојот неспокој
Какви ли стии го украде овој убав ден,
и дрвајата кои нечујно летаат крај патот,
и голите карпи зјапнати како зинати усти
Бродам по мојата распарчена земја
Броди и сонцето нурнато во темните надвиснати облаци
качувајќи се по Божјите скалила на виделината
А ништо не е исто, сè се променило! - вели човекот крај патот
засолнувајќи се од неколкуте неупатени, аздисани покрај него
Жално плиска водата во Белото море
Жално, милувајќи ја вжештената песок со чудни стапки
и овде - онде по некоја престилка за некаков мир
во цагорот на измешани сенки од разно-разни суети
Бродам
Бродиме како две украдени души
Јас без моето Јас
Тоа без своите зраци отсликано во туѓа боја

МИРКО ТОМОВСКИ